

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: N. I.

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2021, č. j. KRPE-14743-61/ČJ-2021-170022-SV,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal prostřednictvím Policie České republiky žalobu proti v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), v návaznosti na § 125 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dní. Žalobce svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce předně sporuje závěry žalovaného, které vedly k prodloužení zajištění žalobce o 90 dní na celkových 180 dní, což je vzhledem k tomu, že se jedná o maximální možnou délku zajištění, doba nepřiměřená. Žalovaný opírá své rozhodnutí o prodloužení zajištění o domněnku, že Velvyslanectví Bangladéšské lidové republiky (dále jen jako „velvyslanectví“) v tomto termínu již poskytne žalovanému všechny potřebné informace k ověření totožnosti žalobce. Takové prodloužení o 90 dní má však za následek ztrátu možnosti pravidelného soudního přezkumu trvání důvodů zajištění (k tomu rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 – 26). Žalobce vyzdvihuje, že se nepodařilo zajistit součinnost mezi velvyslanectvím a žalovaným po 3 měsíce, kdy je již žalobce zajištěn, tudíž bylo na místě prodloužit zajištění již na dobu kratší. Sám žalovaný uvádí, že doba prodloužení se zakládá na pouhém odhadu, tudíž není vůbec jasné, zda k ověření totožnosti žalobce vůbec dojde. Bylo tak na místě prodlužovat zajištění žalobce v kratších intervalech, aby mohlo docházet k častějšímu hodnocení důvodů zajištění žalobce. Jelikož však k tomu nedošlo, přišel žalobce o možnost pravidelného soudního přezkumu. Žalovaný navíc své rozhodnutí, proč prodloužil zajištění žalobce o 90 dní, řádně neodůvodnil, nepopsal všechny úkony, které budou následovat, což je jeho povinností (rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79).
3. Závěrem žalobce upozornil na skutečnost, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností uložení některého z mírnějších druhů opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z žalovaného rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu žalovaný dospěl k závěru, že tato mírnější opatření nelze na žalobce aplikovat. I z tohoto důvodu tak považuje žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
4. Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém právním názoru, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Žalobce byl dne 23. 2. 2021 kontrolován hlídkou Policie ČR na silnici I/35 v katastru obce Koclířov, přičemž nedisponoval žádným vízem, průkazem totožnosti, jiným listinným dokladem ani nebyl schopen prokázat svou totožnost prostřednictvím obrazových záznamů umístěných na elektronickém nosiči. Na základě těchto skutečností bylo žalobci rozhodnutím správního orgánu ze dne 26. 3. 2021, č.j. KRPE-14743-50/ČJ-2021-170022-SV, uloženo správní vyhoštění z území EU s dobou 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU. V rámci úkonů spojených s vyhoštěním žalobce zahájil žalovaný prostřednictvím Ředitelství cizinecké policie u zastupitelského úřadu Bangladéše v Berlíně úkony směřující k ověření totožnosti žalobce včetně úkonů směřujících k vydání náhradního cestovního dokladu. Vzhledem ke skutečnosti, že zastupitelský úřad Bangladéše ověří totožnost a vydá náhradní cestovní doklad pouze v případě, že žadatel disponuje alespoň kopií dokladu totožnosti, čímž žalobce nedisponuje, požádalo Ředitelství cizinecké policie o ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu skrze elektronický systém RCSM Bangladesh s připojením daktyloskopické karty žalobce. Vzhledem ke stále probíhajícím úkonům k ověření totožnosti žalobce a vydání

náhradního cestovního dokladu, což je nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, vydal žalovaný žalované rozhodnutí, kterým zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce prodloužil o 90 dní. Toto rozhodnutí žalobce napadl již výše popsanou žalobou.

8. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
9. Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
10. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
11. Dle ustálené judikatury platí, že „správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150). Dále nelze opomenout, že „podle § 126 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je policie povinna po celou dobu zajištění zkoumat existenci důvodů zajištění, proto je povinna posoudit podmínky pro možné uložení zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona) také při rozhodování o prodloužení doby zajištění“ (podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 11 A 117/2011-9).
12. Krajský soud tak přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů a ve světle výše zmíněné právní úpravy a ustálené judikatury, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Žalobce ve své žalobě na prvním místě žalovanému vytýkal, že vzhledem k důvodu jeho zajištění, tedy k ověření jeho identity a získání náhradního cestovního dokladu, a vzhledem k předchozí délce jeho zajištění, mělo být již přistoupeno k zajištění na kratší dobu, než opětovných 90 dní. Na tomto postupu žalovaného však na rozdíl od žalobce krajský soud neshledává nic nezákonného. Správní orgán je oprávněn dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužit dobu zajištění, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, přičemž dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců

doba zajištění nesmí v souhrnu přesáhnout délku 180 dní. Zákonem však není nijak stanoveno, kolika rozhodnutími/prodlouženími tohoto maximálního počtu dní zajištění dosáhnout. Správní orgány jsou pouze povinny při rozhodování o zajištění /prodloužení zajištění přihlížet ke všem skutečnostem, které jsou mu známy, a stanovit délku zajištění přiměřenou těmto známým okolnostem. Jak správně citoval žalobce ve své žalobě, „[s]právní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79).

14. Tomuto požadavku žalovaný ve svém rozhodnutí jistě dostal, když ze žalovaného rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro prodloužení zajištění žalobce jsou nadále probíhající úkony k ověření totožnosti žalobce a k vydání náhradního cestovního dokladu. Probíhající úkony žalovaný konkrétně uvedl na str. 2 žalovaného rozhodnutí, kde je uvedeno, že původně byla snaha ověřit totožnost žalobce a obstarat náhradní cestovní doklad provedena skrze Ředitelství cizinecké policie na bangladéšském velvyslanectví v Berlíně papírovou formou, což však vzhledem k překážkám na straně bangladéšského velvyslanectví nebylo úspěšné, tudíž došlo k opakování těchto úkonů na začátku května roku 2021 elektronickou formou skrze systém RCSM Bangladesh (viz sdělení Ředitelství cizinecké policie ze dne 17. 5. 2021). Žalovaný tak vzhledem těmto skutečnostem učinil závěr, že vzhledem ke složitosti úkonů přípravy správního vyhoštění je na místě zajištění žalobce prodloužit, a jelikož se úkony nepodařilo obstarat již v prvních 90 dnech, lze tak očekávat, že k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění bude dle zkušeností zapotřebí zajištění žalobce prodloužit od dalších 90 dní. S tímto názorem žalovaného se krajský soud ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Ze správního spisu jasně vyplývá, že stále probíhají nezbytné úkony k výkonu správního vyhoštění žalobce (popsané výše), přičemž doba trvání těchto úkonů není správními orgány nijak uměle prodlužována, naopak zde existují administrativní překážky na straně velvyslanectví Bangladéše v Berlíně. Argumentaci žalobce, že právě vzhledem k tomu, že se probíhající úkony nepodařilo ukončit v prvních 90 dnech zajištění, bylo namísto zkrátit další dobu zajištění, shledal krajskou soud nedůvodnou. Aplikace pohledu žalobce by vedla k tomu, že v důsledku by doba zajištění měla být ve složitějších případech kratší, zjednodušeně řečeno, čím složitější úkony, tím kratší doba zajištění. Tento přístup se však zdá krajskému soudu vzhledem k účelu zajištění značně nelogický. Navíc krajský soud není toho názoru, že realizace správního vyhoštění není vzhledem k délce řízení potenciálně nemožná (ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012 - 59), jelikož, jak vyplývá ze správního spisu, velvyslanectví Bangladéšské lidové republiky v Berlíně s Ředitelstvím cizinecké policie skrze konzulární oddělení Velvyslanectví ČR ve věci žalobce komunikovalo, ve věci žalobce nastala pouze administrativní překážka, která v době rozhodování žalovaného již byla řešena skrze systém RCSM Bangladesh. K tomu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, dle kterého postačí „učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.“ Dle krajského soudu ze spisu

nevyplývá jediná skutečnost, na základě které lze učinit závěr, že vyhoštění žalobce není ani potenciálně možné. Ze spisu pouze vyplývá, že úkony potřebné k zajištění výkonu správního vyhoštění žalobce jsou složitější, nicméně probíhají, a právě z tohoto důvodu bylo namístě prodloužit zajištění žalobce o dalších 90 dní. Poukazuje-li žalobce na skutečnost, že tímto prodloužením došlo k zajištění žalobce na maximální možnou dobu 180 dní dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tak k tomu krajský soud odkazuje na § 125 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle kterého lze cizince zajistit až na dobu 365 dní, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Zákon o pobytu cizinců tedy s možností zdlouhavých procesů k získání podkladů nezbytných pro správní vyhoštění výslovně počítá a dává policii prodlouženou dobu, po kterou lze cizince zajistit. Prodloužení zajištění žalobce o dalších 90 dní tak krajský soud nehodnotil jako nezákonné.

15. Na tomto závěru krajského soudu nic nezmění ani žalobcem zdůrazňovaná ztráta možnosti efektivního soudního přezkumu. Lze jistě přisvědčit žalobci, že cizinec by měl mít pomocí periodicity rozhodování o prodloužení doby zajištění možnost soudního přezkumu takového rozhodování, nicméně ona periodicitu by měla být určena okolnostmi každého případu. Jako příklad lze uvést situaci, kdy správní orgán čeká na vyjádření vnitrostátního orgánu, u kterého lze očekávat odpověď v rámci týdnů. V takovém případě by jistě byly na místě úvahy o prodloužení doby zajištění v rámci týdnů. Nicméně ve zde projednávaném případě je složitost probíhajících úkonů dosti komplikovaná (jak již žalovaný zjistil v prvních 90 dnech zajištění žalobce), lze tedy dle zkušenosti žalovaného očekávat ukončení probíhajících úkonů spíše v rámci více měsíců, tudíž by častější periodicitu rozhodování žalovaného o prodloužení doby zajištění žalobce postrádala význam. Navíc nelze opomenout, že žalovaný pravidelně zkoumal pokračování důvodů pro zajištění žalobce, a to u Ředitelství cizinecké policie (úřední záznamy ze dne 10. 3. 2021, 24. 3. 2021, 21. 4. 2021, 17. 5. 2021).
16. Lze tedy uzavřít, že v době rozhodování žalovaného o prodloužení doby zajištění žalobce existovaly takové skutečnosti, pro které bylo na místě zajištění žalobce prodloužit dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Doba prodloužení byla stanovena přiměřeně vzhledem ke zkušenostem žalovaného a složitosti úkonů nezbytných k výkonu správního vyhoštění žalobce. Žalobní argumentaci žalobce vztahující se k prodloužení doby zajištění a stanovení její délky tak shledal krajský soud jako nedůvodnou.
17. Závěrem žaloby žalobce uvedl, že ze žalovaného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem žalovaný došel k závěru, že nelze uložit mírnější druh opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Tato obecná, nijak nekonkretizovaná námitka však nemohla být úspěšná. Žalovaný se ve svém rozhodnutí možností uložit žalobci mírnější druh opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců totiž výslovně zabýval, a to ve dvou obsáhlých odstavcích na str. 3 – 4 žalovaného rozhodnutí. Proti těmto závěrům žalovaného žalobce nevznese jedinou polemiku, jediný argument, který by závěry žalovaného jakkoliv zpochybňoval. Se závěry žalovaného obsažených v těchto odstavcích se krajský soud v plném ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje, jelikož „není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130

publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Lze tedy uzavřít, že tato „blanketní“ námitka žalobce nemohla mít za následek zrušení žalovaného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, jak namítal žalobce.

18. Tímto se krajský soud vypořádal s žalobní argumentací žalobce a uzavírá, že žaloba nebyla důvodná.
19. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 18. června 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce